

Rigsdagstidende.

Forhandlinger paa Folketinget.

53de ordentlige Samling 1900—1901.

III.

Nr 215—316.

Sp. 3421—5040.

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. H. Schultz.

1901.

ingen gør Indsigelse, betragter jeg mit Forslag som vedtaget. (Ophold.) Det er vedtaget, og vi gaa da til Valget.

Jeg tillader mig dertil at foreslaa følgende Medlemmer: *C. Hage, J. C. Christensen, Bluhme, P. Christensen, T. Nielsen, Rosleff, Nørhave, Guldbrandsen, Philipsen, Neergaard, J. Nielsen, Berntsen, N. Andersen, Hammerich og S. Olsen.*

Da der ikke fremkommer Indsigelse (Ophold), ere disse Medlemmer valgte.

Der vil da blive givet Landstingets Formand Underretning herom, og jeg skal anmode det først valgte Medlem om at træde i Forbindelse med det af Landstinget først valgte Medlem.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel til Justitsministeren af Folketingsmanden for Københavns 5te Valgkreds (Borgerby) m. fl. (ang. den kriminelle Retspleje).

(Forespørgslen findes i Tidenden Sp. 4459.)

Ordføreren for Forespørgerne (Borgerby): Vi ere jo vant til sørgelige Retshistorier her i Landet, men i den allersidste Tid har yderligere en usædvanlig Mængde saadanne opskræmt Bevidsthederne og kastet et alt andet end flatterende Lys over vor Retspleje og over vor Dommerbestand. Jeg skal kortelig nævne nogle af de mest opsigtsvækkende Sager. Der er Pantelaaner Mortensens Sag. Han blev holdt et Aar arresteret som Varetægtsarrestant og blev dømt til to Aars Fængsel. En energisk Sagfører tager sig af hans Sag, faar den taget op til fornyet Behandling og erklærer i sit Indlæg, at denne Sag var ganske klar fra første Færd, men Dommeren, en Fuldmægtig Schrøder, som var konstitueret under Dommer van Wyllichs Sygdom, havde efterhaanden faaet den saaledes forkudret og indviklet, at den næsten ikke længer var til at finde ud af. Overretsprokurator Lassen ender sit Indlæg med følgende Udtalelse: „Nærværende Sag afgiver et af de sørgeligste Eksempler paa Misbrug af Varetægtsarresten, som jeg endnu har set. En aldeles uskyldig Mand holdes i Arrest i over et Aar, fordi en Mand, som lider af fikse og forrykte Ideer, konstitueres til at beklæde Dommersædet. Et saadant Menneske i Spidsen for en Ret er en ligefrem Fare for den almene Sikker-

hed.“ For dette Indlæg, for denne Udtalelse, fik Overretsprokurator Lassen ved Overretten en Bøde paa 100 Kr. Sagen kom til Højesteret. Hr. Lassen gentog der sine Ytringer og erklærede, at han ikke tilbagekaldte en Tøddel eller en Stavelse af dem. Højesteret kuldcastede Hr. Schrøders Dom og tilkendte Overretsprokurator Lassen et Salær af 60 Kr., som Overretten havde glemt at tilkende ham. Vi have altsaa Eksempel paa, at for Højesteret kan en Dommer stemples som et Menneske, der lider af fikse og forrykte Ideer, og at det kan siges, at Almensikkerheden er truet, saa længe en saadan Mand beklæder Dommersædet, og Højesteret har indirekte givet Udtalelserne Ret. Der er da Grund for os til at spørge den højtærede Minister, om han tror, det er heldigt for Retsplejen her i Landet, at saadanne Tilstande findes. Jeg tror ikke, at Autoriteten styrkes derved. Man har særlig fra den Side, som den højtærede Minister tilhører, ofte bebrejdet os Socialdemokrater, at vi undergrave Autoriteten. Vi sige hertil, at det behøves ikke i dette Land, dette Arbejde gøres udmærket godt af Autoriteterne selv. Det gøres saa godt, at vi Socialdemokrater næsten kunne blive bange for Følgerne deraf, thi selv om vi ikke have noget imod, at falske Autoriteter nedbrydes, at falske, gamle Gudebilleder omstyrtes, ere vi dog stærkt interesserede i, at Retsplejen her i Landet er forsvarlig. Det er hele Folket, deriblandt ogsaa den Del af vort Folk, der hedder Socialdemokratiet, stærkt interesseret i.

Jeg skal nævne et andet Tilfælde. Det er Herredsfoged Andersens Sag i Bjerger Herred. Det er en Gaardejer Sørensen, der har været arresteret og dømt. Da hans Sag tages op paa ny og kommer for Højesteret, erklærer Defensor, Højesterets-sagfører Octavius Hansen, at Undersøgelsen har været ganske ufyldestgørende, og han anfører en Sagførers Udtalelser om, at den Dommer maa være sindssyg. Højesteret kuldkafter Dommen. Man har altsaa her et Eksempel paa, at det kan siges upaataalt for Højesteretsskranken, at en Dommer maa være sindssyg, uden at man fra Justitsens Side synes at ville gøre noget i den Anledning.

Jeg skal nævne en tredje Sag, som ogsaa er kommen for Dagen netop i den allersidste Tid. Den angaar Husmand Poul Madsen oppe i Nørresundby. Her foreligger et Retsdrama, der er saa rystende, at det er vanskeligt at tale derom uden at bevæges. En Husmand arresteres,

mistænkt for Brandstiftelse, og paavirkedes saaledes af Dommeren, at han afgiver 8 forskelligartede Forklaringer, efterhaanden som Tiden skrider frem. Han forklarer nemlig akkurat, saaledes som Dommeren ønsker, der skal forklares. Men ikke blot han arresteres. Ogsaa hans Hustru arresteres. Denne Familie har 4 Børn, det yngste er $\frac{1}{4}$ Aar, det ældste, en Datter, er 13 Aar. De to mellemste Børn sendes i Pleje, den ældste Datter, den 13-aarige Pige sættes i Arrest og indsættes i Enecelle. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at det nu er konstateret, at denne Husmand er uskyldig. Her drages altsaa ikke blot denne uskyldige Mand ind i Arresten og dømmes, ogsaa hans Hustru, ja hans 13-aarige Datter. De Herrere ville vide, at Statistikkerne have oplyst os om, at de allerfleste Forbrydere ere komne ind paa Forbryderbanen i Barndoms- og Ungdomsaarene, og at Fængselslivet virker sløvende og demoraliserende. Her kastes et 13-aarigt Pigebarn i Enecelle, fordi hendes Fader intet har gjort. Det lille bitte Barn paa $\frac{1}{4}$ Aar sættes i Pleje i Nørresundby. To Gange om Dagen bringes det til Moderen, som sidder arresteret. Der tales ofte i Agitationen om dem, der ville tage Børnene fra Forældrene. Her har vort officielle System taget dette Barn fra sin Moder, skønt Moderen var fuldstændig uskyldig. Barnet kan ikke taale at være borte fra Moderen. Det er ikke nok for dette lille Barn 2 Gange om Dagen at bæres ind i Arresten for at faa Die, og Barnet dør. Saa er vor Retssystem saa human, at det løslader Moderen, for at hun kan besøge Begravelsen. Denne Husmandskone køber saa en lille Kiste, lægger Barnet deri og vandrer den lange, tunge Vej ud til sin Hjemstavn for at faa Barnet begravet. I 3 Uger faar hun Ro for at sørge i Stilhed, saa hentes hun atter ind i Arresten. Et Blad i Aalborg, der redigeres af en højtæret Kollega her i Salen, fremdrog allerede den Gang en Række Tegn paa, at denne Sag umulig kunde hænge sammen, som Herredsfoged Andersen vilde, at den skulde hænge sammen, men der blev ikke taget Hensyn dertil. Senere har dette Blad vedblevet at drage Moment efter Moment frem, der talte for Poul Madsens Uskyldighed. Saa for nogen Tid siden erfarer Bladet, at en Karl, Jørgen Jensen, er bleven arresteret som Vagabond og henleder atter Opmærksomheden paa ham, thi det er nemlig den Mand, som Poul Madsen har angivet som den, han troede var den sande Brandstifter. Det ser ikke ud

til, at Herredsfogden vil gøre stort ud af denne Sag, men dette Blads Redaktør bliver ved at holde Sagen frem og vedbliver med at henvende sig til Herredsfogden. Herredsfogden har øjensynlig været i en højst pinlig Situation, thi der er meget, der tyder paa, at Jørgen Jensen under et Forhør vil bekende, at han er den sande Brandstifter. Man tænke sig den Samvittighedsqual, denne Dommer maa have været i. Han ved, at bekender Jørgen Jensen, er det dermed slaaet fast, at hans Dom er uretfærdig. Han føler sig imidlertid under den offentlige Menings, den socialdemokratiske Presses Kontrol, han tør ikke andet end udspørge Jørgen Jensen om Branden, thi han ved, at i det Øjeblik Jørgen Jensen kommer paa fri Fod, vil den socialdemokratiske Presse være der. Jørgen Jensen bekender, og det er altsaa nu konstateret, at hele denne Retssag hviler paa Uretfærdighed.

Jeg skal nævne den Sag, som i det sidste halve Aar har beskæftiget Offentligheden her i Danmark i en overordentlig høj Grad, nemlig Alma Bondesens Sag. Mine ærede Kolleger her i Salen ville maaske mene, at denne Sag er afsluttet. Jeg er dog ikke ganske sikker herpaa. Det er et Par Maaneder siden, at Højesteretsdommen faldt, og jeg og mange med mig have i den Tid ventet paa at høre et eller andet fra Justitsministeriet. Vi tro ikke, at denne Sag er afsluttet eller bør være afsluttet. Højesteret har frikendt Alma Bondesen, tilkendt hende en nogenlunde passende Erstatning, men tillige slaaet fast, at hun er dømt fra en af Assessor Finsen indført urigtig Protokolltilførsel. Kan dette nu gaa hen saadan uden videre? Kan en Dommer saadan uden videre dømme et Menneske paa en Protokolltilførsel, som er urigtig, som skyldes ham selv og ikke den sigtede? Vi have jo en Straffelov, og jeg skal villig indrømme, at denne Straffelov, navnlig det Kapitel, som handler om Embedsmænds Forseelser og Forbrydelser, er meget elastisk affattet, men alligevel forekommer det mig, at der er Paragraffer deri, som det kunde være rigtigt at henlede den ærede Justitsministers Opmærksomhed paa. Vor Straffelovs § 123 lyder saaledes: „Gør en Dommer sig i sin Dommervirksomhed forsætlig skyldig i nogen Uretfærdighed, straffes han med Embedsfortabelse og med Strafarbejde indtil 10 Aar eller under formildende Omstændigheder Fængsel, ikke under 1 Aar.“ Nu kan man sige, at denne Paragraf forlanger, for at Justitsministe-

riet kan anlægge Sag mod en Dommer, at han *forsætlig* har gjort sig skyldig i en Uretfærdighed. Maa jeg i den Anledning oplyse — hvad der for øvrigt vil være alle dem, som have fulgt med Sagen, bekendt —, at Assessor Finsen over for mig og over for en højtæret Kollega, Journalist Carl Muusmann, har erklæret — vi have refereret det enslydende i vore Blade —, at han, hvis han ikke havde været aldeles urokkelig sikker paa, at Alma Bondesen havde begaaet det Tyveri hos Fisker, som hun var beskyldt for, ikke vilde have straffet hende for Bedrageriet. Det har han altsaa erklæret over for to navngivne Mænd. Men desuden byggede Aktor for Højesteret hele sit Aktorat, som i Virkeligheden var et Defensorat for Assessor Finsen, derpaa og søgte at gøre det forstaaeligt, at Finsen kunde være bleven indviklet i den Vildfarelse, at Alma Bondesen havde begaaet dette Tyveri. Efter min Mening var der intet som helst, der talte derfor, tværtimod. Assessor Finsen støttede sig ene og alene paa Herskabets Forklaring, som viste sig at være unøjagtig, hvilket blev paataalt paa ret skarp Maade af Advokat Nellemann. Men det var Advokat Nellemann om at gøre at paavise dette, at netop fordi Assessor Finsen var overbevist om Tyverisigtelsens Rigtighed, fældede han Dommen i denne lille ubetydelige Bedragerisag om de 3 Kr., som viste sig ikke at være 3 Kr., men kun 2 Kr. 8 Øre, og som viste sig slet ikke at være noget Bedrageri. Assessor Finsen har her begaaet Uretfærdighed, det er ganske aabenbart. Højesteret har kulkastet Bedrageridommen, tilkendt den dømte Erstatning og udstedt en Misbilligelse af Dommerens Protokoltillørsel. Man kan gaa videre og sige: Er der ikke noget, som tyder paa, at denne Straffedom i Bedragerisagen har været forsætlig? Hr. Finsen har selv erklæret, og hans Forsvarer for Højesteret, Aktor i Sagen, erklærer, at det netop var, fordi han ansaa Alma for skyldig i Tyveriet, at han dømte hende for Bedrageri. Her foreligger altsaa det, som man kalder en Juristhævn. Forhørshommeren bliver irriteret over, at han ikke kan faa Inkvisiten til at bekende, og i denne irriterede Stemning gennemsøger han hele den sigtedes Fortid og finder endelig et Punkt, hvor han haaber at kunne faa anbragt en Straf over hende. Det lykkes ham dog ikke. Det viser sig umuligt for ham, medmindre han indfører i Protokollen en urigtig Forklaring, en Forklaring, som hun ikke har afgivet.

Han skaber altsaa et Bedrageri, som ikke foreligger, for at faa hende straffet, fordi han er irriteret over, at han ikke kan faa hende straffet i den Sag, som hun er anklaget for, og hvor det senere viser sig, at hun slet ikke har begaaet noget. Assessor Finsen lader Alma forklare med en juridisk Spidsfindighed og Evne til juridisk Distinktion, der er ganske forbavsende, at hun *svigagtig* har tilegnet sig og forbrugt disse 3 Kr. Man tænke sig en lille Tjenestepige paa en Snes Aar, som forklarer, at hun har gjort sig skyldig i et Forhold, som netop er af den Natur, at hun kan straffes efter en bestemt Paragraf, og ved sin Forklaring nøjagtig udelukke, at en anden Paragraf kommer til Anvendelse. Det forekommer mig, at der her foreligger et Forhold, som maa gøre det fuldstændig berettiget, om Justitsministeren tog det Spørgsmaal op til nøje Overvejelse, om der ikke var Grund til Sagsanlæg imod Assessor Finsen paa Grundlag af vor Straffelovs Bestemmelser. I alt Fald har det forundret Offentligheden, at Justitsministeren ikke straks har henvendt sig til sin Kollega Finansministeren og har anmodet ham om paa Statskassens Vegne at kræve de udbetalte 1,000 Kr. af Assessor Finsen. Der foreligger nemlig her en Lovbestemmelse, der forekommer mig at være ganske utvetydig og at indeholde næsten en Pligt for Regeringen til at skride ind. I § 7 af Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel hedder det, at Statskassen „har Regres til den vedkommende Dommer, for saa vidt han derved har gjort sig skyldig i Misbrug af Embedsmyndighed, Skødesløshed eller andet uforsvarligt Forhold.“ Højesteret har slaaet fast, at Assessor Finsen har gjort sig skyldig i noget, der *allermindst* kan stemples som Skødesløshed, nemlig i, som det hedder i Højesteretsdommen, „en med de virkelige Forhold stridende, unøjagtig Protokoltillørsel“. Statskassen har altsaa Regres. Disse 1,000 Kr., som Statskassen har maattet udbetale i to Gange — 500 Kr. for de 3 Maaneders uforskyldt Varetægtsarrest i Tyverisagen og 500 Kr. for den uretfærdige Dom i Bedragerisagen — er det Assessor Finsens Pligt at betale. Statskassen har Regres til ham, og jeg tror, det vilde være meget heldigt, om det blev Praksis, at i Tilfælde, hvor der ikendes saadanne Erstatningsbeløb, var Justitsministeriet nøje paa sin Post og undersøgte Sagen, saa at der i alle Tilfælde, hvor § 7 kunde anvendes, blev skrevet ind mod vedkommende Dommer. Jeg

trov, at det vilde have sin moralske Betødning, om Dommerne ogsaa rantes økonomisk, naar de i deres ansvarsfulde Hverv gøre sig skyldige i Skodesløhed, Misbrug af Embedsmyndighed eller andet uforsvarligt Forhold.

Jeg har her omtalt 4 Sager, Panteaager Mortensens Sag, Herredsfoged G. F. Hansens Sag ovre i Bjerre Herred, Hugmand Poul Madsens Sag i Nørre Sundby og endelig Alma Bondesens Sag. Alle disse Sager foreligge fuldt oplyste, og i alle disse Sager er Uskyldighed bevist for de henholdsvis arresterede eller straffede Menneskers Vedkommende. Det er ikke Øvrigheden her i Landet, det er ikke Justitsministeriet, ikke Regeringen, der har skaffet disse Sager fuldt oplyste og har skaffet Retfærdigheden Sejr, tværtimod, det er den frisindede offentlige Mening, den socialdemokratiske Presse og nogle energiske private Sagførere, der have skaffet disse Uretfærdigheder ud af Verden og Retfærdigheden frem for Dagen. Det er ikke nogen let Opgave for saadanne private Sagførere og for Pressen at gøre sig til Retfærdighedens Haandhævere over for den Uretfærdighed, der begaas af de officielt bestaltede Retfærdighedens Haandhævere. Redaktørerne værnes ikke ved saadanne Bestemmelser som de, der ere indførte i Straffelovens Paragraffer angaaende Dommeres Forseelser og Forbrydelser. Jeg har her paapeget et Tilfælde, hvor jeg mener, at en Dommer kan drages til Ansvar, men i mange Tilfælde er det overordentlig vanskeligt, idet der i Paragraffen bruges et saadant Udtryk, som at Uretfærdigheden skal være „forsætlig“. En Redaktør, som vil skaffe Retten frem til Sejr, skal tage sig meget nøje i Agt. Den mindste Paastand, som indeholder blot en lille undskyldelig Fejl, en Sigtelse, som han ikke viser sig i Stand til absolut nøjagtig at bevise, kan medføre svære Bøder eller høje Fængselsstraffe for ham. Alligevel have vi heldigvis ført Retfærdighedens Sag til Sejr. Jeg siger heldigvis, thi jo frygteligere vor Retspleje er, des heldigere er det, at vi her i Landet have en frisindet offentlig Mening og en kraftig frisindet Presse, der kan overtage den Opgave, Institutionerne lade ligge.

Disse 4 Sager foreligge altsaa fuldt oplyste, men der er i de sidste Dage opdukket en ny Sag, som endnu ikke er fuldt belyst, og hvor den paagældendes Uskyldighed endnu ikke er officielt konstateret. Jeg sigter herved til Nelly Andersens Sag. Det vil være ærede Med-

lemmer bekendt, at denne unge Pige — hun var 25 Aar — i Efteraaret 1895 tjente hos daværende Justitsminister Nellemann. I Hr. Nellemanns Hus bortkom en Guldurkæde. Fru Nellemann mistænkte Nelly Andersen for at have stjaalet den. En 14 Dages Tid efter — hvis man kan gaa ud fra Fru Nellemanns Forklaring som rigtig — kom Kæden tilbage, hun fandt den i Gylpen paa sit Kjøleliv. Ikke desto mindre lod Nellemann Politiet tage sig af Sagen, lod Pigen anholde og arrestere. I og for sig er det en ganske ejendommelig Sag. Det er udtalt af Overbetjent Bentsen, der havde med denne Sag at gøre — det er kommet offentlig frem, og han har ikke dementeret det — at han i sit lange Politiliv aldrig har set Magen til en saadan Sag. Han udtalte endvidere, at hvis et hvilket som helst almindeligt Herskab vilde have krævet sin Tjenestepige til Ansvar og forlangt, at Politiet skulde tage sig af en Sag om et muligt Tyveri af en Genstand, der var kommen til Stede, saa vilde Politiet ganske simpelt have afvist denne Sag som bygget paa et alt for løst Grundlag. Her forelaa imidlertid det sjældne og ejendommelige Tilfælde, at det var selve Justitsministeren og hans Frue, der optraadte som Anmeldere. Jeg har nøje studeret denne Sag, har nøje gennemgaaet Forhørsprotokollen, som jeg holder her i Haanden, og det er blevet mig ganske klart, at Nelly Andersen er fuldstændig uskyldig i den Sigtelse, hun har været Genstand for, og at der ikke foreligger det mindste, som skulde gøre hendes Skyld sandsynlig, tværtimod, alt, som er kommet frem, taler for hendes Uskyldighed.

Der foreligger fra Justitsminister Nellemanns Side ikke een Sigtelse, men en Række af Sigtelser. Han og hans Frue sigte hende først for at have taget Guldurkæden og for, da hun var bleven gjort opmærksom derpaa, at have lagt den tilbage. Dernæst sigter han og hans Frue hende for at have stjaalet en Syltetøjssølvse og en Fodpose. Han sigter hende endvidere for at have bedraget en Kommis for 1 Kr. 35 Ø. — han har hørt noget derom og lader Politiet undersøge den Sag. Han har endvidere hørt, at hun har anskaffet en Kaabe, en Hat, nogle Fløjelsbaand og et Humbug, som hun vilde forære sin Broder, til nogle og tyve Kroner, og han finder, at dette, at en Tjenestepige kan anskaffe sig Ting til nogle og tyve Kroner, er ret mistænkeligt og sigter hende for, at hun uretmæssig er kommen i Besiddelse af disse Penge. Justitsminister Nellemann gaar saa vidt,

at han sigter Nelly Andersens Broder for at være Hæler i denne Sag, hvad der ganske vist ogsaa er nødvendigt, hvis hele den Hypotese, som Assessor Cold har konstrueret, skal være holdbar. Der maa da være en Hæler med i Spillet, ellers er Sagen ganske gaadefuld. Det hedder ogsaa i Hr. Nellemanns Forklaring: Nellys Broder besøgte hende i Aftes sent, og Ekscellencen mener, at den Mulighed er til Stede, at han da kan have bragt hende Kæden, som maaske har været pantsat et eller andet Sted, maaske hos private Folk. Hr. Nellemann gaar saa vidt, at han lader Politet foretage Husundersøgelse hos Nelly Andersens Fader, en Politibetjent i Korsør, for at se, om denne Politibetjent muligvis ikke skulde skjule den Fodpose, der var bortkommen i Hr. Nellemanns Hus. Altsaa, en hel Række af Sigtelser fremsættes fra Justitsminister Nellemanns Side. Politet og Assessoren undersøge alle disse Sigtelser, og de vise sig at være fuldstændig ukorrekte. Den Sum af 1 Kr. 35 Ø., som Nelly Andersen skulde have bedraget Kommisen for, viser sig at være det reneste Vrøvl, hvilket allerede er fremdraget offentlig og fremgaar af Forhørsprotokollen. Med Hensyn til den Kaabe og alt det andet, hun har købt, viser det sig, at hun nøjagtig kan opgive, hvor hun har købt dem, hvilke Penge hun har haft fra tidligere Tid, og hendes Regnskab er saa nydeligt, at det ligefrem maa slaa Assessoren, hvilken Orden denne Tjenestepige har i sine Sager, hun kan gøre Rede for alt. Hun har, Dagen efter at Urkæden er borttagen, været ude et Øjeblik om Formiddagen, og Fru Nellemann mener straks, at hun har været ude for at pantsætte Kæden. Det viser sig, at hun har været oppe paa et Assurancekontor for at forny sin Assurance, da hun havde faaet den ny Tjeneste. Hvilken Tjenestepige er af den Art, at hun straks fornyr sin Assurance, naar hun flytter, og har i den Grad Orden i sine Sager, at hun kan gøre Rede for alt? Alle hendes Forklaringer vise sig fuldstændig korrekte, alt, hvad hun opgiver, konstateres under Forhørene. Syltetøjsskeen findes i Syltetøjskrukken. Saa komme vi til Fodposen. Ekscellencens Søn brugte den for øvrigt kun en Gang om Aaret, nemlig naar han som Forretningsfører for det Raben-Lewetzau-Bornemannske Fideikommis var nede for at hente Rentepenge i Præstø. Det synes ikke at være noget anstrengende Embede, som Cand. jur. Nellemann har haft, det medfører, at han en Gang om Aaret skal rejse ned efter

Penge, og saa skal han have Fodposen med. Da han skal have den, kan man ikke finde den, men det oplyses senere, at den har ligget mellem noget gammelt Skrammel, og den er altsaa kommen til bage. Der anstilles Visitation baade af Nelly og hendes Broder, der anstilles Husundersøgelse hos Faderen i Korsør, Nellys Gemmer undersøges osv. Det viser sig, at hun ikke har Kæden, alt, hvad der fremkommer, taler for hende. Det viser sig i de Forklaringer, der findes i Forhørsprotokollen, at en hel Række Personer ere grebne i fejlagtige Forklaringer, og det er ikke Nelly, men alle de andre. Fru Nellemann gør bl. a. gældende, at hun fra Nellys tidligere Frue, Professorinde P. Hansen, har faaet at vide, at Nelly nok ikke var ganske nøjagtig i sine Sager, ikke ganske sandhedskærlig osv., og Fru Nellemann finder et graverende Vidnesbyrd deri. Det viser sig senere, at Fru Nellemann ikke kan fastholde denne Forklaring, men her er ganske vist den Omstændighed, at Professorinde P. Hansen var i Forhør og aflagde overordentlig gunstige Vidnesbyrd for Nelly, men hendes Forklaring er udeladt af Forhørsprotokollen.

Fru Nellemanns Forklaringer holde altsaa ikke Stik, Hr. Nellemanns Forklaringer holde ikke Stik paa de 6 af 7 Punkter — jeg skal senere komme til det syvende, Hovedsigtelsen, nemlig for Tyveriet af Urkæden. En ældre Pige der i Huset, Tjenestepigen Kirstine, der havde været der i nogle Aar, mente, at der kunde være noget galt med Nelly, der lige var kommen der, thi hun havde mistet 20 Øre, og det kunde jo være, at Nelly havde taget dem. Da hun senere forhøres som Vidne, viser det sig, at der ikke var den allermindste Formodning om, at Nelly skulde have taget de 20 Øre. Det viser sig ogsaa, at Tjenestepigernes Forklaring om, hvorledes det var gaaet til med Syltetøjsskeen og Fodposen, ere ganske vigtige. Under et af de første Forhør har nemlig Tjenestepigen Kirstine nøjagtig forklaret, naar Syltetøjsskeen maatte være forsvunden. Den var bleven brugt den 15de November, da Ekscellencen Nellemann og hans Frue holdt Bryllupsdag, og efter det var den bleven lagt i sit Etui, som Sølvskeerne i det hele blive lagte i deres Etuier, og da der saa skulde være Selskab 2den Juledag i det Nellemannske Hus, var denne Sølvske forsvunden, og den maatte altsaa være stjaalen. Ganske paa samme Maade med Fodposen. Efter at Kandidat Nellemann havde benyttet den til Rejsen til Præstø

for at hæve Renter for Fideikommis'et, var den bleven lagt hen paa sin Plads i Hr. Nellemanns Værelse. Henimod Forhørets Slutning den sidste Dag faar Assessor Cold Meddelelse fra Hr. Nellesmann om, at begge de forsvundne Sager ere komne til Stede. Det viser sig, at Pigerne ikke have haft Begreb om, hvorledes det er gaaet til med disse Sager, deres Forklaringer holde aldeles ikke Stik. Sølvskeen er funden paa Bunden af en Krukke, altsaa ikke i Etuiet, hvor den efter Kirstines Forklaring skulde ligge, og Fodposen er funden mellem noget gammelt Skrammel paa Loftet. Tjenestepigernes Forklaringer vise sig altsaa at være forkerte ligesom Fru Nellesmanns og de 6 af Hr. Nellesmanns Sigtelser.

Jeg skal nu gaa over til den syvende, Hovedsigtelsen, der gaar ud paa, at Nelly Andersen har stjaalet en Guldurkæde. Det, der skal begrunde denne Sigtelse, er Fru Nellesmanns Forklaring, der lyder saaledes — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse den, den er ganske kort, men den er nødvendig til Sagens Forstaaelse: „Hun forklarer nærmere, at hun den 13de f. M. — altsaa den 13de November — om Formiddagen tabte Uret paa Gulvet i sin Lejlighed, hvorved Uret gled ud af den omfoklarede Kæde, hvori det var fastgjort, medens hun beholdt Kæden i Haanden. Da Urglasset herved gik itu, og da den Fjeder i Kæden, hvorved Uret var fastgjort, var slap, mente Komparentinden, at det var heldigt, at saavel Ur som Kæde blev repareret, og idet hun tog Uret op fra Gulvet, lagde hun Ur og Kæde ved Siden af hinanden i en uafslaaet Skuffe i et i Dagligstuen henstaaende Skrivebord. Hun er ganske sikker paa, at hun lagde Kæden herved. Samme Aften tog hun Uret, der ikke var gaaet i Staa, frem af Skuffen og tog det med op paa sit Soveværelse. Hun lagde den Gang ikke Mærke til, om Kæden laa ved Siden af Uret — det maa ærede Medlemmer lægge Mærke til, at det har hun ikke lagt Mærke til, da hun om Aftenen hentede Uret — men hun mener, at den den Gang maa have ligget der, idet hun vistnok ellers vilde have lagt Mærke til, at den ikke var til Stede.“ Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer forstaa Logikken her. I Reg-

len lægger man Mærke til, hvad der er til Stede, men ikke til, hvad der ikke er til Stede. Men Fru Nellesmann mener her, at netop fordi Kæden ikke var til Stede, lagde hun Mærke til, at den ikke var til Stede. Der er et Blad i Kjøbenhavn, der har gjort sig til den nellemannske Families Defensor i denne Sag. Dette Blad har fremdraget, at da Kæden bortkom den 13de November og først kom igen den 1ste December, altsaa ca. 14 Dage efter, talte alt for, at en Tjenestepige i Huset havde stjaalet den, men senere var bleven forskrækket og havde lagt den tilbage. Dette Blad meddeler endvidere en Oplysning, der kan synes kompromitterende for Nelly Andersen, nemlig at da Politibetjent Jakobsen blev tilkaldt for at tage sig af Sagen, har han givet Nellys Søster det Raad, at hun skulde sige til Søsteren: Tag og læg denne Kæde, hvis du har stjaalet den, tilbage under et Bordtæppe eller et lignende Sted, saa slipper du for disse kedelige Følger, nu er det jo dog opdaget. Det kan se ret naturligt ud, og det er paa Grundlag af denne Fælde, som Betjent Jakobsen stiller for Nelly, og paa Grundlag af de 14 Dage, der vare hengaaede fra den Tid, Kæden blev borte, til den blev funden igen, at Assessoren og nu det Højreblad, der har taget Hr. Nellesmann i Forsvar, støtter sin Sigtelse mod Nelly for Tyveri. Men dette Højreblad glemmer en ganske væsentlig Ting, som ogsaa oplyses i Forhørsprotokollen, nemlig at Nellys Søster ganske vist har fulgt Betjentens Raad og har sagt det til hende, men samtidig har hun sagt, hvad Betjenten har bedt hende om ikke at sige, nemlig at det var ham, der havde raadet dertil. Nellys Søster har sagt til hende: Politibetjenten har sagt, at hvis du gjorde det, vilde du bære Dig klogt ad. Dette oplyses i Forhørsprotokollen. Men Højrebladet har ikke fremdraget denne Side af Sagen, at det var meddelt Nelly i Forvejen, at Politiet havde stillet en Fælde for hende. Hun maa altsaa bære sig mere end dumt ad for at gaa i denne Fælde. Her er et Punkt, som, naar det stilles i den rigtige Belysning, og hele Sandheden kommer frem, netop taler for hendes Uskyld. Fru Nellesmann fandt den 30te November Urkæden i Kjølelivet i noget, der kaldes en

Gylp. Der staar i Forhørsprotokollen, at hun fandt den i Gylpen paa venstre Side af Kjoelivet forneden i Livets Spids, altsaa længst nede til venstre. Der staar endvidere, at hun Aftenen i Forvejen ved et rent Tilfælde havde hængt det op — efter sin egen Forklaring — uden for Sovekammerdøren. Og hun siger, at kun Nelly Andersen kan have anbragt Urkæden der, thi denne Gylp var af en saadan Beskaffenhed, at Urkæden ikke kunde have ligget der i 14 Dage, idet Fru Nellemann paastaar, at hun har gaaet med Livet i denne Tid, og desuden er Gylpen saa lille, at Urkæden ikke kunde have skjult sig der. Det hedder i Forhørsprotokollen, at det paagældende Rum i Gylpen — som altsaa er aabent til den ene Side — kun var $1\frac{1}{4}$ Tomme lang og 1 Tomme bredt, medens Stangen paa Kæden var $1\frac{1}{2}$ Tomme lang og hele Kæden sammenrullet var $\frac{1}{2}$ Tomme bred. De ville lægge Mærke til, at det var en meget tynd Guldurkæde. Det viser sig ikke saa sjældent, naar Herskaber sigte deres Tyende for at have begaaet Tyveri, at de overdrive de mistede Sagers Kostbarhed i overordentlig Grad. Det gjorde Fru Fisker, og det har Fru Nellemann ogsaa gjort. Det var en meget tynd Urkæde, som sammenrullet kun var $\frac{1}{2}$ Tomme bred, men den kan alligevel ikke have ligget i Gylpen, siger Fru Nellemann og erkender Assessoren, thi denne Holder, Guldstangen med de 2 runde Kugler for Enden, er $1\frac{1}{2}$ Tomme lang, medens Rummet i Gylpen kun var $1\frac{1}{4}$ Tomme lang. Hvis de Herrer vide, hvad en Gylp er, ville de vide, at i Reglen er den nok delt i Rum, men vel at mærke er der ikke lukket imellem Rummene. Hvis de Herrer ville undersøge deres Bukser — de Herrer, som ikke bruge Klap — ville ærede Medlemmer finde, at der er aabent mellem de forskellige Rum, saa at en Urkæde godt kan gaa fra den ene Ende af Gylpen til den anden. Selv om Aabningen kun er $1\frac{1}{4}$ Tomme lang og 1 Tomme bred, kan en Stang paa $1\frac{1}{2}$ Tomme meget godt komme ned igennem Gylpen i Fru Nellemanns Liv. Nu erklærer Fru Nellemann ganske vist, at det var et gammelt Liv, som skulde repareres. Hun har derom sagt, at hun Aftenen før havde overgivet det til sin Datter, Anna, for at hun skulde sy det i Ærmerne. Livet kan altsaa ogsaa godt have været i Stykker i Mellemrummene af Gylpen, og selv om de havde været næstede sammen, kan Næstningen have været sprungen, saa at Urkæden kan have be-

væget sig fra Halsen ned til Bæltstedet. Desuden kan Foret have været i Stykker, saa at Urkæden ogsaa kan have forstukket sig i Foret. Jeg tillader mig at gøre den højterede Justitsminister opmærksom paa, at den Undersøgelse, som Assessor Cold har foretaget med Hensyn til dette Hovedpunkt i Sagen, er i allerhøjeste Grad overfladisk. Disse Maalstørrelser, som han har fremdraget, bevise intet som helst, thi det, det kommer an paa, er, om der har været Aabninger mellem Rummene, enten naturlige, eller fordi Syningerne vare gaaede i Stykker. For at konstatere dette, maa en nøjagtig Undersøgelse finde Sted. Men Undersøgelsen er sket, medens Fru Nellemann havde Livet paa. Hun møder i Retssalen og siger: De kan jo undersøge Livet. Jeg antager ikke, at denne Undersøgelse kan have været meget grundig, det vil jeg ikke haabe for Fru Nellemanns Ærbarheds Skyld. Altsaa, Undersøgelsen har været i høj Grad skødesløs og overfladisk, og det er herpaa, Tyverisigtelsen hviler. Dette Højreblad, „Nationaltidende“, som jeg før fremdrog, siger, at Livet var glat. Det findes der ikke et Ord om i Forhørsprotokollen, det er noget, som Fru Nellemann nu har forklaret. Men for øvrigt, selv om Livet har været glat, kunde Gylpen godt have været af den Beskaffenhed, at Kæden kunde have skjult sig deri.

Nu slutter altsaa Nellemann, hans Frue og den unge Assessor: Det maa jo være Nelly, som har gjort det. Jeg spørger de Herrer — thi det er nemlig Sagen —: Hvad tyder derpaa? Intet som helst. Der er intet som helst, som tyder paa, at Urkæden er stjaalet. Men lad os nu sige, at Urkæden kunde have været stjaalen, saa kunde akkurat lige saa godt enhver anden som Nelly have stjaalet den og bragt den tilbage igen. Der var to andre Piger i Huset og flere Børn. Man kunde med lige saa god Grund rette Sigtelsen mod ethvert andet Menneske i det Nellemann'ske Hus. Dertil kommer, at hele denne kunstigt konstruerede Hypotese, at Nelly skulde have stjaalet Kæden, være bleven advaret af sin Søster gennem Politibetjenten, være gaaet i Fælden og have lagt Kæden tilbage, er bygget op paa det allerløseste Grundlag af forudfattede Meninger. Det viser sig at være Ulykken ved en Mængde Politisager, at i Virkeligheden hviler det første Indtryk paa den første Politirapport, og den hviler igen paa Anmelderens Forklaring. Assessoren faar den Politirapport, som hviler paa Anmelderens Forklaring,

andet kender han ikke til Sagen. Saa er det „Sagen“, saa danner han sig straks et løst Billede, og saa er det hans Opgave ved Hjælp af Undersøgelsen at faa Kendsgjerningerne til at stemme med dette Billede i Stedet for at faa Billedet til at stemme med Kendsgjerningerne. Hvis Assessoren havde holdt sig til Kendsgjerningerne og spurgt efter, hvad der forelaa, og sagt til sig selv: Hvorledes er det gaaet til? maatte han være kommen til en ganske naturlig Forklaring, som havde omkæstet den kunstig konstruerede Hypotese. Fru Nellemann taber den 13de om Formiddagen sit Ur, fordi Kædens Fjeder er slap. Uret falder paa Gulvet, Glasset gaar itu, hun bliver ked af det, tager Uret op, lægger det i Bordskuffen. Det sandsynligste og naturligste er, at Kæden bliver ved at hænge ved hendes Bryst. Hun siger efter Forhørsprotokollen, at hun vilde have haade Kæden og Uret repareret. Kæden, fordi Fjederen var slap, Uret, fordi Glasset var i Stykker. Hun lægger Uret i Bordskuffen, og saa kommer hun om Aftenen til at tænke paa, at hun har lagt det fra sig og gaar ned for at hente det. Hun vilde, siger hun til Assessor Cold, have begge Dele reparerede. Er der da nogen som helst Rimelighed for, at hun har ladet Kæden ligge dernede uden at hente den? Hun tør ikke sige, at hun har set den, tværtimod; men er det da en naturlig Forklaring, at hun har ladet Kæden ligge og hentet Uret? Tværtimod, det er ganske meningsløst, at hun skulde skulle de to Ting ad. Den naturlige Forklaring er, at hun har gaaet stadig med denne tynde og spinkle Urkæde ved Kjolelivet. Om Aftenen kommer hun saa til at tænke paa, at hun har ladet Uret ligge, og saa henter hun det op i Soveværelset. Det hedder i hendes Forklaring, at der gik tre Dage, og saa kom hun pludselig til at tænke paa, at hun skulde have begge Dele reparerede. Uret havde hun liggende i Sovekammeret, men hvor er Kæden? Den har hun ikke hos sig. Ergo er den stjaalen. Ja, det kan man selvfølgelig sige, men det naturlige er, at Kæden har hængt ved hendes Liv. Hun har ikke tænkt paa den, fordi Uret er borte, og den har saa forpuppet sig i Gylpen eller i Foret. Saa gaar der en fjorten Dages Tid, Livet er blevet for slemt, der er mange Huller i det, og Fruen lader Datteren reparere det. Der staar i Forhørsprotokollen, at det blev hængt op et Øjeblik uden for Sovekammeret. Man vendte op og ned paa Livet, og det var ved et rent Tilfælde, at det blev hængt op

uden for Sovekammerdøren; Nelly Andersen kunde ikke vide noget om, at det skulde hænge der, men ikke desto mindre skulde hun netop passe det Øjeblik op og være saa snedig at anbringe Kæden i Gylpen. Næste Formiddag tager saa Fru Nellemann Livet paa, og Kæden falder ud. Enhver, som slutter naturligt, vil tænke, at Kæden maa have hængt i Livet i de fjorten Dage. Der er ingen anden naturlig Forklaring, der er intet som helst, som tyder paa, at Nelly har stjaalet Kæden.

Nelly Andersen blev holdt arresteret i 53 Dage. Saa kommer der Bud fra Ekszellenzen Nellemann, at nu have de fundet Syltetojsskeen, og da de havde fundet den i Syltetojskrukken, kom de i Tanker om, at Fodposen maaske ogsaa kunde findes, og ved at anstille Undersøgelse fandt de den mellem noget gammelt Skrammel, og saa sende de Bud, at de to Ting ere fundne. Da Assessor Cold faar den Besked, løslader han øjeblikkelig Nelly. Men der gøres intet for at skaffe hende Ret. Det er hendes tidligere Herskab, Professor P. Hansen, der tager sig af Sagen og siger til hende: Søg Erstatning, kræv Erstatning. Den 20de Februar udbetales denne Erstatning til hende. Det hedder i Protokollen: „Komparentinden“ — det er Nelly Andersen — „begærer sig tillagt ved Dommerens Kendelse en Erstatning af 50 Kr. for den hende overgaaede, formentlig ufor skyldte Varetagtsarrest.“ Denne Protokoltilførsel er fejlagtig, Nelly Andersen begærer sig ikke tillagt 50 Kr., hun forlangte Erstatning og en langt højere Erstatning, men Assessor Cold sagde, at hun kunde ikke faa mere end 50 Kr. Det var hun meget ked af. Assessor Cold fraraadede hende at appellere Sagen, thi hun vilde ikke kunne faa mere, selv om Sagen kom til Højesteret. Det burde have staaet der, det staar der ikke. Imidlertid troede dog Nelly Andersen, at hendes Uskyldighed var konstateret, og at hun var gaaet uplettet derfra, og det har hun troet indtil for nogle Uger siden, da Forhørsprotokollen og Erstatningskendelsen kom for Dagen. Indtil den Dag havde hun troet, at hun var anerkendt som fuldstændig uskyldig. Der forelaa nemlig den Gang en Skrivelse fra Justitsministeriet af 2den Marts 1896 — det er den, hun har kendt — hvori det hedder: „I Anledning af Hr. Politidirektørens Skrivelse af 24de forrige Maaned skulde man ved hoslagte Bilags Tilbage-sendelse tilstille Dem et Beløb af 50 Kr., som ved en den 20de forrige Maaned afsagt Kendelse er tilkendt Nelly Magdalene

Andersen her af Staden i Erstatning for uforskyldt Varetagtsfængsel.“ Hun faar altsaa 50 Kr. i Erstatning for uforskyldt Varetagtsfængsel, men Dommeren siger, at det kan ikke nytte noget, at hun appellerer, da hun ikke kan faa mere i denne Sag, og hun tager imod det og tror, at hun gaar uplettet derfra. Nu viser det sig imidlertid, at dette er ikke Tilfældet. Assessorens Kendelse lyder nemlig efter Protokollen saaledes: „Da Nelly Magdalene Andersen, der under nærværende Sag har hensiddet i Varetagtsfængsel fra 2den December forrige Aar til 22de forrige Maaned“ — det var i Januar — „efter de fremkomne Oplysninger ikke er skyldig i Tyveriet af en Sølvske og en Fodpose, og da Varigheden af hendes Varetagtsarrest er bleven forlænget ved de i saa Henseende fremsatte Sigtelser mod hende, vil der efter hendes derom fremkomne Begæring, uanset, at den mod hende fra først af fremsatte Sigtelse for Tyveri af en Guld-kæde findes *bestyrket* ved flere af de under Sagen fremkomne Oplysninger, og idet hun ikke kan siges ved sit Forhold selv direkte at have givet Anledning til Fængslingen, være at tilkende hende Erstatning af det offentlige, stor 50 Kr., for uforskyldt Varetagtsarrest.“ Assessorens Kendelse siger altsaa: Hun har ikke gjort sig skyldig i Tyveriet af Sølvskeen og Fodposen. Denne Sigtelse har forlænget hendes Varetagtsarrest, hun faar altsaa 50 Kr. i Erstatning for Forlængelsen, men Mistanken mod hende for at have stjaalet Guldkæden er bleven bestyrket ved det fremkomne. Dog, siger Assessor Cold, har hun ikke selv direkte givet Anledning til Forlængelsen. Det er hans Kendelse. Den forekommer mig at gøre et fuldstændig forvirret, ulogisk og forfjamsket Indtryk. Den lader sig ikke bringe i Samstemning med Loven af 1888 om Erstatning for uforskyldt Varetagtsarrest. Efter denne kan man kun faa Erstatning, naar det maa antages, at man ikke har gjort sig skyldig i den Forbrydelse, hvorfor man sigtes. Det opfattes ofte populært saaledes, at man skal have bevist, at man er uskyldig. Det staar der intet om i Loven, men der staar, at det maa antages, at man er det, og hvis det ikke maa antages, faar man ingen Erstatning. Der staar ikke noget som helst om, at man kan faa Erstatning ved Forlængelse af Varetagtsarrest, som er fremkommen ved, at ny Momenter, der ere komne ind i Sagen, have vist sig uholdbare. Det vilde ogsaa være meningsløst, thi i enhver Sag vil der blive draget ny Momenter ind,

og mange af dem kunne vise sig at være betydningsløse. Men dertil kommer, at disse to sidste Momenter aldeles ikke have forlænget Varetagtsarresten, men tværtimod efter alt, hvad der foreligger, have forkortet den. Thi hvis der ikke den 22de Januar var kommet Bud fra Ekscellensen Nellemann om, at nu var Sølvskeen og Fodposen fundne, havde Nelly, efter hvad der foreligger, faaet Lov at sidde flere Uger eller en Maaned eller længere endnu. Men ved det bevirkes, at Assessor Cold ikke paa nogen Maade tør holde hende længere. Da han faar Besked om, at et Par af Ekscellensen Nellemanns Sigtelser have været gale, svækker det aabenbart Grundlaget for hele denne Retsaktion.

Assessor Cold erklærer, at Mistanken mod hende for at have begaaet Tyveriet er bestyrket ved det, der er fremkommet. Jeg skal nu vise, hvorledes alt, hvad der findes i Forhørsprotokollen — et er ganske vist udeladt, som taler til hendes Fordel — taler til hendes Fordel. Intet er kommet frem uden en kunstig konstrueret Hypotese af Assessoren, som falder, fordi der kan opstilles en langt rimeligere og naturligere Forklaring. Hvor skulde hun nu i alle disse 14 Dage have gjort af Guldkæden. Hendes Gemmer ere blevne undersøgte, hendes Broder er bleven visiteret, alle Pantelaanerkontorer ere blevne undersøgte, Guldkæden fandtes ikke. Der er intet som helst, der tyder paa, at den er stjaalen. Hvor kan saa Assessoren i Kendelsen skrive, at Mistanken mod hende er bleven bestyrket? Jeg spørger Justitsministeren: Kan han finde nogen Mening i denne Kendelse, og hvis han ikke kan, hvad agter han da at gøre? Det er imidlertid ikke umuligt psykologisk at forklare sig Assessor Colds Stilling til hele Sagen. Alma Bondesen var et Offer for vor Retspleje, men Nelly Andersen har ganske simpelt været en Prøveklud for et Retssystem, en Eksamensopgave for en Dommeraspirant. Jeg skal tillade mig at bevise det. De fleste, der have beskæftiget sig med denne Sag, mene vist, at Assessor Cold var udnævnt Assessor, men det var han slet ikke. Han var kun konstitueret Assessor. Han var Assistent i Justitsministeriet og var konstitueret som Assessor, da han faar denne Sag af sin højeste Chef, Justitsministeren. Han var i den Alder og paa det Punkt af sin Løbebane, da han kunde vente i en nær Fremtid at blive udnævnt til Assessor. Paa dette kritiske Tidspunkt af hans Liv faar han denne Sag. Jeg har anført Overbetjent Benzons Vidnesbyrd for,

at var denne Sigtelse kommen fra ethvert andet Sted, havde man intet gjort ved Sagen. Men Assessor Cold kan naturligvis ikke nægte at gøre noget ved en Sag, der kommer fra Justitsministeren selv i det Øjeblik, da han om en Uge eller en Maa-
ned eller to ventede at blive udnævnt til Assessor. Han maa tage sig af Sagen. Han faar denne Eksamensopgave, skal skaffe Klarhed i det og skal — thi det er jo Aanden i vort System — skaffe en Til-
staaelse frem. Det, der nemlig irriterede Justitsminister Nellemann, var, at Nelly ikke vilde tilstaa. Han sagde den 1ste December: Her er 50 Kr., det er Kost- og Logipenge, men jeg vil ikke have dig mere, nu kan du gaa. Nelly vilde ikke affærdiges paa denne Maade; hun hævdede sin Uskyldighed. Enhver, der har en Smule Sjælekundskab, vil sige til sig selv, at det er et mægtigt Vidnesbyrd om, at hun er uskyldig. Men det irriterer Nellemann, at denne Tjenestepige, som han har sigtet, nægtet hun ikke er skyldig, ikke vil tilstaa, at hun er skyldig, og saa siger han: Saa skal du for Politiet. Den Opgave, han stiller den konstituerede Assessor, denne unge juridiske Assistent, er altsaa den, at han skal skaffe en Tilstaaelse til Veje. Og det er jo ikke saa vanskeligt med det Rets-
system, vi have. Det viser sig, hvorledes Herredsfoged Andersen har faaet en hel Række ikke mindre end 8 forskellige Til-
staaelser i Træk, han er fuldstændig Herre over den anklagede. Den Opgave havde altsaa den konstituerede Assessor Cold. Jeg skal fremdrage et Vidnesbyrd fra en anden Betjent end den førnævnte, en Betjent, som jeg maaske her i dette Øjeblik ikke behøver at nævne, men hvis Navn jeg skal opgive til den højtærede Justitsminister, hvis han vil tage sig af Sagen og faa den frem for Højesteret ved Appel af Erstatningskendelsen. Det skal være mig en Fornøjelse da at stille vedkommende Be-
tjents Navn til Raadighed for Justitsministeren. Han har været beskæftiget med Sagen og har sagt til en Jurist, en Sagfører, hvis Navn jeg ogsaa skal meddele den ærede Justitsminister, at Politiet, hele Politipersonalet, ansaa Nelly for uskyldig, og han har endvidere erklæret, at Assessoren flere Gange over for Politiet udtalte sig om, at det var en meget kedelig Sag, en Sag, som han var overordentlig ked af.

Der sidder altsaa denne Mand, denne konstituerede juridiske Kandidat; han har af Justitsministeren faaet den Opgave at bringe et Resultat. Han anstiller Under-
søgelse, Forhør og alt muligt, han kan

ikke faa noget ud af det, hverken Tilstaa-
elser eller Indicier. Til sidst tør han ikke holde hende længer. Da han den 22de Januar faar at vide, at nu ere disse to Sigtelser for Skeen og Fodposen ujhjem-
ledte, tør han ikke holde hende længere, skønt det er Justitiens Chef, som har overdraget ham denne Opgave. Han per-
mitterer hende altsaa. Men det gælder jo om, at denne Sag ikke bliver en offentlig Skandale, den skal dysses ned, den maa ikke omtales. Det er nu den anden Prøve, han stilles paa. Han har ikke kunnet løse den første Opgave, nu gælder det om, at had dog ikke kompromitterer Justits-
ministeren. Saa er det, han — ikke af egen Drift, men da Professor Hansen søger at skaffe Nelly hendes Ret, en Erstatning — afgiver denne Kendelse, som er ganske meningsløs, ganske begrebsforvirret. Han faar imidlertid dog sagt i denne Kendelse, at Mistanken imod hende er bestyrket. Han faar altsaa rensat Justitsministeren for en løs og sladderagtig Anmeldelse af sin Tjenestepige. Da han har gjort det og for saa vidt, trods Opgavens Vanskelighed, har løst den saa nogenlunde tilfredsstil-
lende, hvad sker der saa? Saa sker der det, at 9 Dage efter, den 29de Februar 1896, udnævnes Assistent Cold til Krimi-
nalretsassessor. Det var en af Justits-
minister Nellemanns sidste Udnævnelser. Ikke længe efter, nemlig i Sommeren 1896, tog Justitsminister Nellemann sin Afsked som Justitsminister. Der var nemlig en gunstig Lejlighed dertil, idet Embedet som Nationalbankdirektør var blevet ledigt. Justitsminister Nellemann, som en Gang i Kongens Have ved Grundlovsfesten i 1890 udslyngede den Anke særlig imod det Parti, jeg tilhører, at det var materialistisk og prækede Kødets Evangelium o. s. v., den Mand, som den Gang hadede alt, hvad der hed Materialisme, fandt i Sommeren 1896 en gunstig Lejlighed til at gaa af, idet et stort og vellønnet Embede blev ledigt, som tilloft ham samtidig at bevare sin Ministerpension. Jeg kan maaske i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at ved samme Grundlovsfest i Kongens Have erklærede Justitsminister Nellemann, at hans Parti og han vilde hævde de gamle Dyder, nemlig Ret, Moral, Religion, Pligt og Ære. Under denne Fane vilde han kæmpe! Ærede Medlemmer og Offentlig-
heden have nu i de sidste Dage set ham kæmpe under denne Fane: Ret, Moral, Religion, Pligt og Ære. De have set, hvorledes han opfatter Pligt- og Æres-
begrebet over for en af sine Tjenestepiger.

De have set, hvorledes han opfatter Religionens Bud om ikke at sige falsk Vidnesbyrd mod sin Næste, over for en af sine Tjenestepiger.

Han gik altsaa af i Sommeren 1896, da denne gunstige Lejlighed tilbød sig, men da havde han ogsaa været Justitsminister i 21 Aar, da havde han forsynet Landet med den Dommerbestand, hvis velsignelsesrige Virksomhed vi stadig lære at kende. Hvis man vil se tilbage over disse 21 Aar, over de Aar, som gik forud, og de Aar, som ere gaaede efter denne Periode, en Menneskealder, som man med meget god Grund kan kalde den Nellesmannske Periode, vil man finde, at det netop har været den Aand, som viser sig i den Retstildragelse, som jeg her har skildret, og viser sig ved andre Retsskandaler, der ere komne frem. Nellesmann blev i 1868 Medlem af den store Proceskommission og var en af dens virksomste Medlemmer. Da han saa fik Magten og blev Justitsminister, fik vi ingen Retsreform. I 21 Aar var han Minister. Saa var det en Gang i 1891, at det Parti, som den Gang havde mere Indflydelse her i Salen, end det nu har, opfordrede netop Ekscellensen Nellesmann til at fremsætte en Retsreform. Han var Manden, der efter dette Partis Mening kunde gennemføre en Retsreform. Det er ikke sket endnu. Ekscellencen foretrak at gaa af, da der tilbød sig en for ham gunstig Lejlighed. Man kan godt kalde det System, vi have lidt under i den sidste Menneskealder, det Nellesmannske Retssystem. Jeg synes, at vil man have noget Vidnesbyrd om det nuværende regerende Partis Vanmagt, er det dette, at det har regeret en Menneskealder uden at have gennemført en Retsreform. Der er vel nu en offentlig Mening for, at Systemet er forkasteligt. Det er forbavsende, at der endnu ikke er gjort noget som helst Skridt fra Justitsministerens Side til at forelægge Forslag om en Retsreform her paa Rigsdagen. I Foraaret 1899 afgav den sidste Retsreformkommission Betænkning. I Efteraaret 1899 opfordrede Folketinget enstemmig Justitsministeren til at fremsætte Forslag til en Retsreform. Han lovede det, men Foraaret kom, og han gjorde det ikke. Sidste Efteraar — jeg tror under Finanslovbehandlingen — fik den nuværende Justitsminister en Opfordring til at fremsætte Forslag til en Retsreform. Han lovede saa vidt muligt at gøre det. Nu have vi kun et Par Dage til Rigsdagssamlingens Slutning, og endnu have vi ikke

set noget Forslag om Retsreformen. Jeg spørger Justitsministeren: Hvori ligger det, hvad er Grunden?

Jeg skal fremhæve endnu en Side ved denne Sag. I alle de Aar, vi have ventet paa en grundig Forbedring af vor Retspleje, hvad der uægtelig trænges til, er der forsømt en Ting. Det var Advokat Nellesmann, der under den Alma Bondesenske Sag sagde for Højesteret, at der vistnok er forsømt at gennemføre en hel Række smaa Reforme, smaa Forbedringer baade hist og her, som meget let kunde have været gennemførte. Hvis vi havde haft en dygtig, frisindet Administration og en dygtig, human Justitsminister, kunde der baade paa det ene og det andet Punkt have været gennemført en Række Forbedringer. Systemet er slet — det er sikkert nok — men det bliver dobbelt slet, naar Personerne, der betjene det, ere saa daarligere, som de mere og mere vise sig at være. Havde man haft en nogenlunde fornuftig Administration, der havde søgt at faa de bedste Emner frem i Dommersæderne, havde Systemet naturligvis ikke virket saa frygteligt, som det nu virker. Men det er gaaet her i Danmark, som, saa vidt jeg husker, Alexander Kielland fortæller om en norsk By, han kom tilbage til efter 30 Aars Forløb. Der sad Pastor Petersen, Dommer Sørensen og Kæmner Andersen, de samme Navne sad og beklædte de samme Embeder som for 30 Aar siden. Da han undrede sig over denne Sejlivethed, blev det forklaret ham, at det ikke var de samme Personer, men de samme Personers Børn. Den ene Generation efter den anden, Fædre og Sønner, beklædte de samme Embeder. Ogsaa her i Danmark have vi Eksempler paa — den højtærede Justitsminister kender sikkert saadanne — at Embeder nedarves fra Fædrene til Børnene. Vi have set i en Menneskealder, hvorledes Embeder, Ansættelser osv. ere gaaede i Arv i de samme Familier, den samme regerende Klike. En saadan Indavl er lige saa usund for det offentlige Liv som for Kreaturopdrætningen i Landbruget. Med nogle bedre Personer vilde det nuværende System ikke virke slet saa ulykkebringende, som det virker. Her har Administrationen, Justitsministeriet, et stort Ansvar. Jeg har nævnt, hvorledes Assistent Cold bliver udnævnt til Assessor, da han efter Justitsministerens Mening har klaret sig nogenlunde anstændig i denne vanskelige Prøvesag, han fik med Nelly Andersen. Saaledes ere sikkert mange Udnævnelser foregaaede. Der kunde være et

højte Tilsyn, jeg ved godt, at den højtærede Justitsminister kan sige: Jeg respekterer Dommerstandens Uafhængighed. Men Dommerstanden er ikke uafhængig af Loven. Dommerne staa som alle vi andre under Loven. Straffeloven er ikke blot til — man kunde næsten faa den Opfattelse — for at faa uskyldige Mennesker dømt, Straffeloven maa ogsaa en Gang imellem kunne benyttes til at faa skyldige Dommere dømt. Jeg tror, at hvis Administrationen, Justitsministeriet, greb ind i en Række Sager, selv undersøgte dem, selv søgte at faa Sandheden frem og skred ind mod de Personer, som have gjort sig skyldige i Misbrug, Skødesløshed osv., kort sagt henholdt sig til den Række Højesteretskendelser eller uimodsagte Udtalelser for Højesteret, jeg har omtalt, for, at vedkommende Dommere enten ere sindssyge eller have forrykte Ideer eller have været skødesløse eller gjort urigtige Protokoltilførsler, vilde det have forbedret Situationen ikke saa lidt. Jeg spørger derfor den højtærede Justitsminister: Har han gjort Skridt til eller agter han at drage Assessor Finsen eller andre af de i den senere Tid kompromitterede Dommere til Ansvar?

Ogsaa over for Politiet maatte der kunne skrives ind. Det er under Alma Bondesens Sag konstateret, at en Politibetjent har brugt Skældsord. Han undskyldte sig, men ved Undskyldningen kom han til at anklage sig selv. Der var Overbetjent Laurids Petersen. Han paastod, at han ikke havde brugt Udtrykket „Tyvemier“, det kunde han ikke have brugt, thi han plejede altid at sige „Tyvetøs“. Her foreligger altsaa en Tilstaaelse af, at denne Politibetjent bruger Skældsord. Jeg spørger den højtærede Justitsminister: Mener han, at det er passende at lade en saadan Sag gaa sin egen skæve Gang, finder han ikke, at det kunde være rigtigt at skride ind her? Aktor i den Alma Bondesenske Sag erkendte, at han maatte tilstaa, at Tønen inden for Kriminalkammeret ikke var nogen Salontone. Jeg spørger: Finder den højtærede Justitsminister det heldigt, at Tønen i vore Kriminalkamre „ikke er nogen Salontone“, finder han det heldigt, at Dommere kunne gøre alt det, som vi andre blive straffede for: injuriere, lyve, lave Komediespil osv., vil han lade det gaa upaataalt hen? Det er konstateret under disse Sager, som have været fremme, at dette sker. Finder han ikke Anledning til at skride ind mod disse Dommere, som ikke bruge Salontone, og mod dette Politi,

som bruger Skældsord under deres offentlige Virksomhed? Der har i vort hele Retssystem vist sig en Række Skavanker, som jeg tror maatte kunne afhjælpes, selv uden den store Retsreform, som vi alle gaa og vente paa og beklage endnu ikke er fremkommen. Jeg skal saaledes gøre opmærksom paa Arrestdekreterne. Jeg skal, da jeg har det ved Haanden, anføre, hvorledes Arrestdekretet i den Nelly Andersenske Sag lyder. Ærede Medlemmer ville erindre, at Grundloven kræver til Arrest en af Grunde ledsaget Kendelse. Ville De nu høre, hvorledes de Grunde lyde, som konstitueret Assessor Cold giver, da han belægger Nelly Andersen med Arrest. Arrestdekretet lyder saaledes, at „da anholdte Nelly Magdalene Andersen var sigtet for at have gjort sig skyldig i Tyveri, og det fandtes nødvendigt at sikre sig hendes Tilstedeværelse under Sagen, dekreted Arrest paa hendes Person, hvilket blev hende betydet“. Det er Grunden: Da det er nødvendigt at arrestere Nelly Andersen, arresterer jeg hende. Han begrundar Arrestationen med, at det er nødvendigt at foretage Arrestationen. Men det er ikke noget enestaaende, saaledes lyder til daglig Arrestdekreterne. Med andre Ord, Grundloven overholdes ikke. Grundloven forlanger en af Grunde ledsaget Kendelse. Havde Assessor Cold holdt sig Grundlovens Paragraf efterrettelig og sagt til sig selv: Naar jeg vil arrestere denne Tjenestepige, maa jeg ogsaa oplyse hende om de Grunde, jeg har til det. I saa Tilfælde er der ikke Grund til at tro, at han havde arresteret hende. En Arrestkendelse har man for øvrigt efter Grundloven Ret til straks at appellere. Hvis han skulde have noteret Grundene ned, havde han ingen Grunde haft. Det er et frygteligt Misbrug og en ganske grundlovstridig Praksis. Jeg spørger den højtærede Justitsminister, om han ikke agter at gøre noget for at komme bort derfra? Det maa kunne gøres, selv om vi ikke faa den store Reform i vor Retspleje.

Endvidere tror jeg ikke, det er en nødvendig sammenhængende Ting med vor Retspleje, at der altid nægtes den sigtede juridisk Bistand. Denne Nægtelse finder nu altid Sted. Saa snart der foretages en Arrestation, er den sigtede afskaaren fra al juridisk Bistand. Derfor sad Alma Bondesen arresteret i 3 Maaneder, Nelly Andersen i 2 Maaneder, derfor bekender Husmand Poul Madsen. Derfor sker den ene Retsvildfarelse efter den anden, fordi Dommerne sidde ganske ukontrollerede. Kan

Justitsministeren ikke gøre noget til, at det i langt større Udstrækning bliver til-
ladt den sigtede at konferere med en Sag-
fører allerede før Dommen er afsagt, thi
det er ganske rigtigt, hvad Højesteretssag-
fører Salomon sagde for Højesteret, da
Alma Bondesens Sag var for, at Sagførernes
Opgave bestod i at komme, naar alt var
forbi. Kunde Sagførerne ikke komme,
medens Sagen var for? Kunde der frem-
deles ikke ogsaa foretages ad administrativ
Vej en Reform, der gik ud paa, at vore
Retsvidner fornygedes noget? Kunde der
ikke sørges for, at Retsvidneinstitutionen
blev sat i virkelig Kraft og Myndighed?
Nu ere Retsvidnerne, som en Forfatter
skrev for nylig, nogle Folk, der sidde i en
Krog, og som minde om disse aarhundred-
gamle Ugler, som man ser sidde i Bur i
Zoologisk Have. Disse Stillinger betragtes
som Retræteposter for pensionerede Folk.
Kunde der ikke gøres noget for, at Rets-
vidnerne virkelig bleve en Kontrol? Jeg
har endnu ikke set eller hørt noget Eks-
empel paa, at et Retsvidne har protesteret
mod Dommerens Protokolltilførsler. Kunde
der ikke ad administrativ Vej gøres noget
for, at Retsvidnerne bleve valgte med en
saadan Omsigt, at de virkelig vare i Stand
til at kontrollere Dommerens Virksomhed?

Vi se endvidere af Alma Bondesens
Sag og af flere andre Sager, at naar en
saadan Sng er ved at blive sluttet, spørger
Dommeren ikke den vedkommende, der
har faaet Dom, om hun eller han vil have
Dommen appelleret. Det burde indskræpes
Dommerne, at de altid omhyggeligt burde
sige til den domfældte, at han kan faa
Sagen for Højesteret, og at han kan be-
gære en Defensor. Endvidere er det en
Uting, at disse Erstatningskendelser fore-
tages paa en ganske ukontrolleret Maade
saaledes, som det nu viser sig i Nelly An-
dersens Sag, idet Dommeren tillod sig at
advare Nelly Andersen mod at gaa til
Højesteret med Sagen.

Jeg tillader mig da at spørge den højt-
ærede Justitsminister, hvorfor han endnu
ikke har gjort Skridt til Forelæggelse af
Forslag til en Retsreform? Jeg tillader
mig endvidere at spørge den højtærede
Justitsminister, om han har gjort Skridt
eller agter at gøre Skridt i Retning af at
gennemføre en Række Forandringer i vor
Retspleje, i vor Retspraksis, hvad jeg tror
vil være muligt selv under det nuværende
System. Der stod forleden Dag en Arti-
kel i et Blad om, at der var foretaget en
Reform i Københavns Kriminal- og Po-
litiret, idet de saakaldte Aflæsningsager

skulle foretages efter en bedre Kontrol
end tidligere. Det kunde maaske inter-
essere Offentligheden at faa noget nær-
mere at vide om, hvori denne Reform be-
staar, og maaske den højtærede Justits-
minister vil give Oplysning om, hvorvidt
der er foretaget en saadan Reform. Den
kunde tiltrænges. Alma Bondesens Dom
var en Aflæsningsdom, det vil altsaa sige
en Dom, der var fældet af 5 Assessorer
efter et mundtligt Referat og paa Grund-
lag af Forhørsdommerens egne ukontrol-
lerede Protokolltilførseler, som viste sig at
være urigtige. En saadan Aflæsningsdom
er ganske utilbørlig — for at bruge et
mildt Udtryk — og der maatte allerede
nu kunne foretages Forandringer, kunne
gives Instrukser, der umuliggjorde saadanne
Utilbørligheder. Jeg har nævnt og skal
gentage Kravet om, at Grundlovsforløret
ikke bliver grundlovsstridigt, og at der i
højere Grad end nu gives den sigtede Ad-
gang til juridisk Bistand.

Jeg slutter med at spørge den højt-
ærede Justitsminister, om han har foreta-
get eller agter at foretage noget Skridt i
den her omhandlede Retning. Var det sket,
havde de sidste Retsskandaler dog gjort
deres Nytte.

Anden Viceformand (Trier): Det
ærede Medlem brugte Udtrykket „at føre
falsk Vidnesbyrd“, i en Forbindelse, der
kunde misforstaas og forstaas, som om der
var Tale om forsætligt at føre falsk Vid-
nesbyrd. Det havde været ønskeligt, om
et saadant Udtryk var blevet undgaaet.

**Ordføreren for Forespørgerne (Borg-
bjerg):** Det var ikke min Mening, det var
kun en objektiv Opfattelse.

Meyer: Den Sag, jeg vil tillade mig
at fremdrage her, efter at det Foredrag,
som min ærede Partifælle har holdt, har
angivet Karakteren af Forespørgselen, ved-
rører noget gammelt, men dog en Begi-
venhed, der ikke er ældre end, at jeg ikke
tror, der er vokset Græs over den. I
Kraft af, at der her sikkert er begaaet en
Uret, tillader jeg mig at minde om Sagen
paa ny, idet jeg nærer det Haab, at den
mulig ogsaa kunde blive undersøgt nøjere,
og at der maatte blive ydet Retfærdighed
mod den Mand, som i en lang Aarrække
har kæmpet for at faa sin Ære tilbage og
sit Navn vadsket rent, uden at det er lyk-
kedes ham. Jeg sigter her til den Schön-
dorffske Sag. Den bestod, som man vil
erindre, i, at man først anholdt Proprie-

tør Schøndorff til Lille Ladegaard ved Sorø som mistænkt for at have sat Ild paa sin Ejendom, og at Politimesteren senere forlod dette Standpunkt for at sætte ham under ny Anklager, man ligeledes maatte lade falde, indtil man endelig var saa heldig at finde et Punkt, paa hvilket man kunde fælde Manden. Det var den 7de Maj 1895, at Proprietær Schøndorff blev anholdt som sigtet for at have stukket Ild paa sin Gaard, og man har her vistnok Rekorden af, hvad der er præsteret af dansk Retspleje, idet denne Mand sad arresteret i 22 Maaneder, altsaa saa nær op imod 2 Aar. Jeg tvivler om, at der er nogen anden Sag, der kan slaa denne Rekord (*Svend Høgsbro: Jo!*) I alt Fald hører den dog heldigvis til de mest graverende Arrestationssager. Ser man paa det ringe Udbytte, som blev bragt ud af Sagen, kan man ikke undlade at fæste sin Opmærksomhed paa vort uheldige Retssystem her i Landet. En Mand holdes i Fængsel henved 2 Aar, og til Slutning maa man dog slaa sig til Ro med et forholdsvis meget lille Resultat, der tilmed efter senere Oplysninger synes at kunne omstødes. Foruden Hr. Schøndorff fængsledes ogsaa hans Søn, idet man gik ud fra, at der her forelaa noget mystisk, som kunde henlede Mistanken paa, at Schøndorff virkelig havde begaaet denne Forbrydelse. Sønnens Fodtrin har været hørt paa Loftet, man har erfaret, at der var hældt Petroleum paa Loftet, men det oplyses, at Sønnen ikke har været paa Loftet for at hælde Petroleum paa Brædderne, men i et andet Ærinde, og at Petroleummen havde været anvendt, fordi Brædderne vare ormædte. I Kraft af den lange Anholdelse anklager Schøndorff Katstrup for Myndighedsmisbrug, Katstrup viger sit Sæde, og Sylow indtager dette. Sylow frikender Schøndorff for Ilds-paasættelse, men der er fremkommet ny Anklager. Der tales om Assurancevig og Bedrageri. Det er kun ved et Tilfælde, at det lykkes Schøndorff ved en enestaaende Energi at faa godtgjort, at denne Mistanke er ugrundet, og Sylow maa atter frikende ham. Til Slutning standser man ved at dømme ham for falsk Anmeldelse for Øvrigheden, hvortil knyttes et mindre Bedrageri, en formentlig Forfalskning af en Brødbog, idet han skulde have modtaget Brød fra

en Møller og leveret Rug i Stedet, men skulde have undladt at betale Mølleren en Regning, medens Schøndorff paastod det modsatte og endog beviste, at han har faaet et af ham modtaget Beløb tilbage, hvilket synes at godtgøre, at han har gjort alt, hvad han var skyldig at gøre i Retning af at betale. Det synes, at denne Brødbog kan være forfalsket, idet Schøndorff og forskellige Vidner have set en Kvittering i Brødbogen. Ved Underrettsdommen blev Schøndorff idømt 2 Gange 5 Dages Vand og Brød, ved Højesteret skærpedes Dommen til 3 Gange 5 Dage. Der fremførtes ganske vist Vidnesbyrd til Gunst for Schøndorff, hvorved det oplyses, at der var set en Kvittering i Brødbogen, og at Schøndorff saaledes ikke var Mølleren noget skyldig. Men Vidnerne toges ikke for gyldige af Højesteret. Først senere lykkedes det Schøndorff at fremføre flere Vidner, nemlig Vadskeriejer Larsen, Partikulier Larsen og Husmand Larsen og Søn, der alle under Eds Tilbud erklære at have set Kvitteringen i Brødbogen. I Kraft af dette vedbliver Schøndorff at fortsætte Forsøgene paa at faa sin Sag optagen paa ny. Han har henvendt sig til forskellige Ministre, Minister Rump, Minister Hørring og sidst ogsaa til den nuværende Justitsminister. Men medens de førstnævnte Ministre gave ham et svagt Haab, er dette Haab nu bristet, idet den nuværende Minister erklærede, at han ikke kunde lade Sagen optage paa ny, uagtet Højesteretssagfører Salomon med stor Interesse har gennemforsket Sagens Akter og som sin Mening har udtalt, at det vilde være en Retfærdighedshandling mod Schøndorff atter at optage Sagen og komme til Klarhed over, hvorledes Forholdet er. Ifølge Højesteretssagfører Salomons Opfattelse synes der at være begaaet en Uretfærdighed mod Schøndorff, og den overordentlig store Energi, hvormed han har kæmpet herfor, kunde ogsaa nok, synes det mig, give ham Ret til at forlange den optagen til Undersøgelse paa ny.

Jeg skal selvfølgelig ikke indlade mig paa Detailler i denne Sag. Jeg skal først fremdrage her, at vi have at gøre med en Fængsling paa henved to Aar, og jeg skal fremdrage dette, at Dommeren forlader den første Sigtelse og efterhaanden gaar